

Biblická čtení:

1 Mojžíšova kniha 18, 20-32: Hospodin dále pravil: „Křik ze Sodomy a Gomory je tak silný a jejich hřích je tak těžký, že už musím sestoupit a podívat se. Jestliže si počínají tak, jak je patrné z křiku, který ke mně přichází, je po nich veta; zjistím si, jak tomu je.“ Zatímco se muži odtud ubírali k Sodomě, Abraham zůstal stát před Hospodinem. I přistoupil Abraham a řekl: „Vyhladiš snad se svévolníkem i spravedlivého? Možná, že je v tom městě padesát spravedlivých; vyhladiš snad i je a nepromineš tomu místu, přestože je v něm padesát spravedlivých? Přece bys neudělal něco takového a neusmrtil spolu se svévolníkem spravedlivého; pak by na tom byl spravedlivý stejně jako svévolník. To bys přece neudělal. Což Soudce vši země nejedná podle práva?“ Hospodin odpověděl: „Najdu-li v Sodomě, v tom městě, padesát spravedlivých, prominu kvůli nim celému místu.“ Abraham pokračoval: „Dovoluji si k Panovníkovi mluvit, ač jsem prach a popel: Možná, že bude do těch padesáti spravedlivých pět chybět. Zahladiš pro těch pět celé město?“ Odpověděl: „Nezahladím, najdu-li jich tam čtyřicet pět.“ On však k němu mluvil ještě dále: „Možná, že se jich tam najde čtyřicet.“ Pravil: „Neudělám to kvůli těm čtyřiceti.“ I řekl: „Ať se Panovník nerozhněvá, když budu mluvit dále: Možná, že se jich tam najde třicet.“ Pravil: „Neučiním to, najdu-li jich tam třicet.“ Řekl pak: „Hle, dovoluji si promluvit k Panovníkovi znovu: Možná, že se jich tam najde dvacet.“ Pravil: „Nezahladím je kvůli těm dvaceti.“ Nato řekl: „Ať se Panovník nerozhněvá, promluví-li ještě jednou: Možná, že se jich tam najde deset.“ Pravil: „Nezahladím je ani kvůli těm deseti.“

List Koloským 2, 6-15: Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapuštěte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky. Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdným a klamným filozofováním, založeným na lidských bájích, na vesmírných mocnostech, a ne na Kristu. V něm je přece vtělena všechna plnost božství; v něm jste i vy dosáhli plnosti. On je hlavou všech mocností a sil. V něm jste obřezáni obřízkou, která není udělána lidskou rukou; obřízka Kristova je odložením (svlečením) celého nevykoupěného těla. S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých. Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil. Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství.

Lukáš 11,1-13: Jednou se Ježíš na nějakém místě modlil; když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako tomu učil své učedníky i Jan.“ Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Náš denní chléb nám dávej každého dne. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A nevydej nás do pokušení.“ Řekl jim: „Někdo z vás bude mít přítele, půjde k němu o půlnoci a řekne mu: ‚Příteli, půjč mi tři chleby, protože právě teď ke mně přišel přítel, který je na cestách, a já mu nemám co dát.‘ On mu zevnitř odpoví: ‚Neobtěžuj mne! Dveře jsou již zavřeny a děti jsou se mnou na lůžku. Nebudu přece vstávat, abych ti to dal.‘ Pravím vám, i když nevstane a nevyhoví mu, ač je jeho přítel, vstane pro jeho neodbytnost a dá mu vše, co potřebuje. A tak vám pravím: Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu hada, když ho prosí o rybu? Nebo by mu dal štíra, když ho prosí o vejce? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“

Na dveřích u Pána není nápis „neklepat“

Proste, hledejte, tlučte. To není rozkaz, který by nás nutil se modlit. Je to veliké povzbuzení pro naše „modlení“, ať už se modlíme sami, nebo společně tady ve sboru.

Vytrvale, až neodbytně se učít modlit. Nejde to lehce, jednou jsme přepracováni, unaveni; jindy jsme přeplnění dojmy a na Pána Boha se nedostává místa ani času; nedokážeme se koncentrovat v myšlenkách. Také se učíme modlitbě tím, že si čteme žalmy, modlíme se z modlitební knížky, ze zpěvníku. To vše napomáhá naší modlitbě, často ji završujeme promyšlenou modlitbou Páně (ne odříkanou). Někdy se modlíme jenom Otčenáš. A jindy stačí chvilka a naladíme se na správnou strunu a u Pána Boha „si odpočineme“. Někdy jen mlčíme a vnímáme Boží přítomnost. V tom všem vytrvejme – my osobně v našem soukromí, kdykoli se setkáváme společně v náboženské obci. Církev Boží i celý svět Boží pomoc stále potřebují.

Pane, uč nás se modlit:

Chválit Otce, Boha za vše a ve všem.

Budujme a snažme se vytvářet vztahy podle Blahoslavenství (být milosrdní; hledat pravdu Boží; působit pokoj; potěšovat se vzájemně a radovat) - tak budeme prožívat Boží království tady na zemi.

Bud' me skromní v jídle, myslíme na druhé, na hladové a pomáhejme jim vytrvale. Neplýtvějme jídlem.

Když nám hříchy neodpustíš, bude to náš konec. Proto se učíme odpouštět druhým i my. Přináší to obrovskou radost a úlevu.

Každý den nás vábí různá pokušení: nakupovat, nakupovat, nakupovat – cokoli. Být na soc. sítích hodiny a hodiny. Sledovat v TV nebo v rozhlase či na internetu neustále zprávy a strašit se jimi.

Hledejte to, zač se chceme přimlouvat, za koho toužíme prosit: poznamenávejme si to a vracejme se k tomu. Pán Bůh nás podle svého uvážení vyslyší a budeme žasnout, jak se život náhle proměňuje.

Děkujeme Bohu za to.

Proste, jenže mnohdy se nám nechce prosit. Řekneme si: Já se přece nepotřebuji někoho doprošovat. Nebo se stydíme poprosit.

Hledejte, ale člověku se často nechce hledat. Navíc si myslí, že má jasno, má ten správný názor, proč by si ho měl nechat rozkolísat.

Tlučte, když jsou dveře zavřené. Jenže člověk nerad dlouho klepe. Chvilku postává před zavřenými dveřmi, a když nikdo neotvírá, pak raději odejde.

Pán Ježíš nás vyzývá k prosbám, k hledání a ke klepání – tlučení na Boží dveře. Boží dveře nejsou označeny nápisem: „Neklepat!“ Bůh není tím, kdo chce mít klid. Není tím, kdo nechce být nikým vyrušován. Není úředníkem s pevně stanovenou pracovní dobou. Boží naslouchání našim modlitbám není omezeno časem ani prostorem. Bůh je Bohem naslouchajícím, slyšícím. On slyší naše modlitby i nyní.

Lidé, kteří jsou neodbytní, jsou nám nepřijemní. Bůh je jiný, naše neodbytnost v modlitbách je mu milá. Na nás je přijmout, že Pán Bůh rozhoduje: ve všem, i v modlitbě přijímá různá řešení: jednou zachrání spravedlivého a svévolníka trestá (zničí), jindy trestá, zdá se nám, i nevinného, ale je tu pro něho přece stále naděje věčného života, jednou uzdravuje „zázračně“ a neočekávaně, jindy pomáhá tam, kde bychom si to snad ani nepřáli. My prosme, hledejme jeho vůli, vytrvejme a stále se volejme: Pane, uč nás modlit se!